

a Hedviky H-ových nebyla se žalobou zástavní spojena dle Šu 91 j. n. žaloba na placení. Názor prvního soudce jest mylným, ježto žalobkyně výslovně se domáhala v žalobě odsouzení obou žalovaných k zaplacení. Dodatek »pod exekucí na nemovitost č. p. 127 ve W.« značí pouze, že bylo zároveň se žalobou o zaplacení uplatněno zástavní právo. Správně měla ovšem zníti žaloba v ten smysl, by žalovaný byl odsouzen, trpěti uspokojení žalobce exekucí na zavazenou nemovitost, neboť to jest vlastním a jediným závazkem hypotekárního dlužníka, jenž, přísně vzato, nemůže byti alternativně přidržen k tomu, by dluh zaplatil. Žaloba měla zníti: »Žalovaný jest povinen, nezaplatí-li jistinu s úroky, dovoliti, by dluh byl dobyt exekucí na zavazenou nemovitost«, to se v praxi vyjadřuje tím, že žalovaný má zaplatiti dluh pod exekucí na zavazenou nemovitost. V případě, o nějž tu jde, možno v dodatku tom tím méně spatřovati omezení na žalobu zástavní, když oba žalovaní manželé prohlášením ze dne 30. ledna 1922 přistoupili ke dluhu žalovaného Aloisa G-a jako spoludlužníci rukou společnou a nerozdílnou, čímž stali se současně dlužníky osobními i hypotekárními.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřiti oprávněnosti. Jak zřejmo z prohlášení Jana a Hedviky H-ových ze dne 30. ledna 1922 a jak správně uvádí rekursní soud, přistoupili tito k zažalovanému dluhu Aloisa G-a jako spoludlužníci nedílnou rukou a stali se tím osobními dlužníky žalující firmy. Tato domáhá se žalobou zaplacení 28.407 Kč 30 h na všech třech osobních spoludlužnících a omezuje v návrhu vůči Janu a Hedvice H-ovým svůj exekuční nárok na nemovitost č. vl. 127 ve W. Tím neuplatňuje zástavního práva ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž prohlašuje pouze, že, dojde-li po vydání rozsudku k exekuci, omezí tuto na uvedenou realitu. Nejde tedy v tomto případě o věcnou žalobu ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž o osobní žalobu na zaplacení 28.407 Kč 30 h, která dle Šu 49 čis. 1 j. n. k příslušnosti okresního soudu v K., jelikož hodnota sporného předmětu jest vyšší 5000 Kč, nepatří. Proto okresní soud není příslušným ani k projednávání o žalobě proti třetímu žalovanému Aloisu G-ovi.

Čís. 2280.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čis. 5 z. zák. na rok 1914.

Rozhodčí soud není příslušným pro žalobu toho, komu byla způsobena škoda, na obec, jež honitbu pronajala.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R II 29/23.)

Žalobce domáhal se žalobou náhrady škody, způsobené zvěří, na obci, jež přenechala sice právo honitby L-ovi, vzala však na sebe povinnost ku náhradě škody, způsobené zvěří. Žalovaná obec namítla ne-

přípustnost pořadu práva, majíc za to, že příslušným jest rozhodčí soud dle Šu 78 honeb. zák. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Podle honebního zákona pro markrabství moravské ze dne 26. července 1912, čís. 5 z. zák. z roku 1914, iest povinen k náhradě škody, zvěří způsobené, ten, kdo má právo, honitbu vykonávati (§§ 68—77). Podle Šu 93 mohou se ohledně náhrady takové škody podle dohodnutí s majitelem pozemku učiniti úmluvy, odchýlné od předpisu zákona, jímž jest zjednotati platnost pořadem práva. Takové dohodnutí učinila žalovaná obec podle smlouvy ze dne 1. dubna 1916 s L-em, kterému přenechala právo, honitbu vykonávati, převzavši povinnost k náhradě škody, zvěří způsobené. Žaloba opírá se o tuto smlouvu, kterou zákonitá povinnost k náhradě škody, zvěří způsobené, byla změněna, a jest proto o ní jednati a rozhodnouti v řádné cestě soudní a nikoliv v řízení, upraveném v Šu 98 hon. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodčí soud, ustanovený Šem 78 honebního zákona pro Moravu, rozhoduje jedině ve sporech o náhradu škody způsobené zvěří mezi poškozeným a tím, kdo jest oprávněn k honitbě (sr. § 82 zák., jenž mluví vyslovně jen o tomto oprávněném). Je proto příslušnost tohoto soudu omezena na případy, v nichž 1. jde o náhradu škody zvěří způsobené a 2. stranami rozepře jsou osoby shora uvedené. Na jiné případy nelze tento vyjimečný předpis vztahovati. V tomto případě vyhovuje předmět sporu tomuto předpisu, žalobcem je poškozený, žalovaná je však obec, jež přenechala právo honitby pachtovní smlouvou do konce 1921 osobě třetí, takže jen tato, a ne žalovaná obec, byla podle Šu 2 zák. oprávněna k honitbě v době, kdy podle žaloby vznikl zažalovaný nárok. Není tudíž na žalované straně podmínek příslušnosti rozhodčího soudu, a musí o žalobě rozhodovati řádný soud. Na tom nemění ničeho tvrzená okolnost, že obec vůči svému nájemci zavázala se k náhradě škod shora uvedených, ježto rozhodno jest jedině, zda jest oprávněna k honitbě, čehož nebylo v době pro žalobní nárok směrodatné.

Čís. 2281.

Dohodou, že »učiněnou disposicí jest pokládati koupené zboží za převzaté«, nepozbývá kupitel práva k výtce, že bylo plněno něco jiného než objednáno. O dodávku »jiného« zboží jde pouze tehdy, je-li různost objednaného a dodaného zboží tak podstatnou, že by obchodník, rozumně posuzujíc věc, neučinil pokus, splniti smlouvu dodáním tohoto zboží, a že od kupitele nelze naprosto očekávati, že by toto zboží přijal za splnění smlouvy.

(Rech. ze dne 13. února 1923, Rv II 392/22.)

Žalující firma koupila od žalované společnosti železniční pražce přesně stanovených rozměru a zaplatila kupní cenu předem. Dle úmluvy